

פניני השבוע

יו"ל לע"נ הרה"ח רבי ברוך בענדיט ב"ר משה נחום ליכטנשטיין זצ"ל

משגיח רוחני דישיבת "שער אליעזר" קרעטשניף

בעזה"ת, פרשת מצורע תשע"א

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו (י"ד – ב')

וברש"י, מלמד שאין מטהרין המצורע בלילה. מצורע רומז כידוע לחוטא, וכאשר בא החוטא ליטהר ולעשות תשובה, צריך לדעת שהאופן צריך להיות "ביום טהרתו", בבחינת בהירות ושמחה באור גדול, ולא מתוך עצבות חלילה, וזה הפירוש בדברי רש"י הקדוש, "מלמד שאין מטהרין את המצורע בלילה", שאסור לעשות תשובה ולהיטהר מהחטאים בלילה בבחינת חושך ואפילה, בעצבות ומרה שחורה, אלא אדרבה, יתעודד לעבוד את השי"ת מתוך שמחה של מצוה.

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

זאת תהיה תורת המצורע וגו' (י"ד – ב')

מי שמספר לשון הרע ילקה בצרעת, אל תקרי "המצורע" אלא המוציא (שם) רע. שקשה לשון הרע משפיקות דמים, שכל ההורג אינו הורג אלא נפש אחת והמספר לשון הרע הורג שלושה, האומר, המקבלו והנאמר עליו.

(תנחומא, מצורע ב')

האלשיך הקדוש זיע"א שואל, איך זה שאין רואים מצורעים בימינו, וכי פסקה לשון הרע מישראל? ומשיב, אדרבה, עונש זה פסק, משום שהאוויר מלא לשון הרע ורכילות במידה כזאת, שאילו נענשו על כך הבריות בצרעת, היינו כולנו מצטרעים מכף רגל ועד ראש רח"ל.

זאת תהיה תורת המצורע וגו' (י"ד – ב' ג')

אם יצא הכהן אל המצורע מחוץ למחנה, מהו אפוא פירושו של "והובא אל הכהן", וי"ל שהרי ידוע שהמדבר לשון הרע על חברו נוטל הלה את כל התורה והמצוות של המדבר עליו. וזה מרמז כאן הפסוק, "זאת תהיה המצורע" זה סופה של תורת המצורע, אשר דיבר לשון הרע – "והובא אל הכהן" – תורה זו מובאת לזכותו של הכהן, כלומר הצדיק אשר עליו דיבר רעה, שכן על פי רוב מדברים לשון הרע על הצדיקים, מנהיגי הדור, שנקראים בשם "כהן".

(כתב סופר)

וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצורע וגו' (י"ד – ג')

כבר נתבאר שזה רומז על התועלת והרפואה שיש בהסתכלות עיני הצדיקים, כמו שכתוב (שיר השירים ז' ה') "עיניך ברכות בחשבון". ולכן כאשר "ועיני ישראל כבדו מזוקן לא יוכל לראות" (בראשית מ"ח – י') כדי לברכם בראיתו, הוצרך לברכם בידיו, כמו שנאמר "וישלח ישראל את ימינו" וגו', "ואת שמאלו וגו' שכל את ידיו". וזה אומר הפסוק כאן, "וראה הכהן" ובראייתו בלבד "והנה נרפא נגע הצרעת".

(תפארת שלמה)

ועץ ארז ושני תולעת ואזוב (י"ד – ד')

וברש"י, "לפי שהנגעים באים על גסות הרוח, מה תקנתו ויתרפא, ישפיל את עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב. לכאורה קשה, לשם מה עליו להביא גם עץ ארז המרמז על הגאווה, אם הכוונה היא בעיקר שישפיל את עצמו כאזוב, הרי די אם יביא רק אזוב. והתירוץ הוא, כי כשהחוטא חוזר בתשובה והוא מתבונן על החטאים אשר חטא, הרי הוא בא לידי שפלות הרוח ולבושה העמוקה ביותר על הגאווה שהיתה בו לפני כן, והוא בוש ונכלם על אשר התגאה בזמן שהוא חטא. נמצא שהגאווה הקודמת מסייעת לו כעת בוא לידי שפלות הרוח, ואם כן יש לו לארז גם חלק ברפואתו.

(שפת אמת)

כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזתה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם (י"ד – ל"ד)
אחרי שנכתבו דיני נגעי אדם הבאים בגלל חטאים, מוסיפה התורה הקדושה ואומרת "כי תבואו אל ארץ כנען" – לא אענישכם תחילה בגופכם, אלא "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" אשפוך חמתי על האבנים ולא עליכם.

(אור החיים הקדוש זיע"א)

כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזתה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם (י"ד – ל"ד)
יש להבין, למה אומר הפסוק בנגע בתים "ארץ כנען", ועוד, "אשר אני נותן לכם לאחוזתה" נראה לכאורה מיותר. ומדוע אמר "בבית ארץ אחוזתכם" ולא אמר בבתיכם. ונראה לפרש, הנה עיקר העונש של נגעי בתים הוא על צרות עין, כדאיתא בגמרא (ערכין ט"ז). על הפסוק "ובא אשר לו הבית" (י"ד – ל"ה) שייחד ביתו לו לעצמו ולא היטיב ממנו גם לאחרים, כי לשם זה נתן ה' לו לאחוזתה בית מלא כל טוב, כדי לנסותו אם יהנה מביתו גם לאחרים, וכל מה שאדם נותן לאחרים לא משלו הוא נותן, אלא משולחן גבוה נותן לו. לכן אומר הפסוק "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזתה", לומר שלא בכחם ועוצם ידם ירשו את הארץ, ואין מקום לצרי עין לומר שירשו את הארץ בחרבם, אלא ה' הוא הנותן לך כח ואחוזתה, ודין הוא שתתנו משלו לעניי עמו, ואם תהיו צרי עין ותייחסו את האחוזתה לעצמכם, אז "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" באחוזתה שאתם מייחסים אותה לכם.

(החיד"א הקדוש זיע"א)

פניני השבת

אכילת קוגל בשבת

כ"ק הרה"צ רבי איציקעל מפשעווארסק זיע"א שמע מפי מרן זצ"ל מציעשנוב שאמר בשם הרה"ק מלובלין זיע"א שיש במרומים היכל אחד שבו נותנין שכר על אכילת קוגל בשבת, ואפילו האוכל את הקוגל לתאבון בשביל שנפשו מחמדתו, ג"כ יקבל שכר על כך. עוד הגיד הרה"צ הנ"ל, ששמע מפי הרה"ק מבלאזוב בעל צבי לצדיק זצ"ל, שזקנו הגה"ק בעל בני יששכר זיע"א אמר בשם הגה"ק מהר"מ מרימנוב זיע"א, שאכילת קוגל יצרפו ויוסיפו בשמים על חשבון הזכויות של האדם.

(לעטר פתורא)